

Můžeme si koupit zdraví?

V příloze tohoto zpravodaje vám předkládám finanční vyúčtování za uplynulý rok. Můžeme se podívat, jak hospodařila naše farnost s finančními prostředky, které - jak vidíme - pocházejí vesměs ze sbírek věřících. Snažíme se hospodařit, jak nejlépe to jde. Opravit, co je potřeba, zaplatit, co je nutné...

Přitom stále přemýšlíme, kde sehnat 20 milionů na stavbu pastoračního střediska, jehož stavbu podporuje i otec arcibiskup. Podporu nám slíbil i pan starosta, ale zase v rámci možností města. Evropská unie sice přispívá, ale na trochu jiné věci, než je ta naše.

Když se pak dočtu, za kolik milionů koupil nějaký fotbalový klub nějakého hráče, kolik stojí různé výstřelky různých boháčů, za kolik koupil pohledávky Sazky nějaký miliardář, pak začínám přemýšlet o nespravedlnosti v tomto světě.

Skoro čtyři tisíce našich doktorů nám vzkazují, že kvůli penězům nás klidně nechají umřít: "náš exodus = váš exitus!" - "náš odchod = vaše smrt!". Je to podle mne docela drsné vydírání a navíc na našich nemocných a trpících.

Ale - a to snad víme všichni - jsou i jiné hodnoty, které si ani doktoři nekoupí za žádnou cenu. Otec mého spolužáka, vynikající chirurg, zemřel ve svých 52 letech, i když kolem něj stálo mnoho jeho vynikajících kolegů...

V pátek 11. února budeme prožívat - tak jako každý rok - světový den nemocných. Budeme myslet na ty, kteří nesou těžký kříž bolesti a nemoci. Udělíme jim při bohoslužbách svátost pomazání nemocných. Nemocní lidé trpí ... trpí!

Chtěl bych napsat ještě mnoho dalších věcí, ale nechci soudit. Snad jen jeden citát z Pisma svatého: "Co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši?" Čím jednou zaplatím? Penězi? Milióny?

Naši nemocní a bezmocní bratři a sestry už dobře vědí, kde jsou pravé hodnoty. Zdraví si nekoupím, a když, tak jen na chvíli, ale věčný život koupit nelze. Tam platí jiné hodnoty.

Jaké jsou mé životní hodnoty?

P. Karel Janíček

SVATÝ RŮZENEC A SVĚTCI (3)

ZASLÍBENÍ STARÁ I NOVÁ

Blahoslavený Alano della Rupe, duchovní syn svatého Dominika, od něhož pochází dnešní struktura svatého růžence, nám zanechal zaslíbení, která přijal od Panny Marie pro zbožné cítele této pobožnosti. Jsou to přísliby věčné spásy, zvláštních milostí, ochrany v nebezpečích, duchovního pokroku a zvláštní slávy v nebi.

Záleží jen na nás, na naši synovské oddanosti a vděčnosti, zda se tato zaslíbení naplní i v našem případě. Tato zaslíbení nám ukazují ještě zřetelněji, jak drahá je modlitba růžence Srdci Panny Marie. Bartolo Longo měl pravdu, když říkal, že „růženec je modlitba nejdražší Panně Marii, nejvíce podporovaná světci, nejvíce praktikovaná mezi národy, nejvíce oslavená Božími zázraky a obdařená největšími přísliby, které svatá Panna učinila.“

Zdá se být nepochybné, že dnes si chce Panna Maria posloužit právě růžencem, aby nás zachránila a zaplavila milostmi. Jen se zamysleme, co nám chce Panna Maria představit ve Fatimě titulem „Růžencová Panna“. Je zřejmé, že právě s růžencem jsou spojeny nejdůležitější věci naší epochy. Když se P. Pia ptali, proč se každý den modlí tolik růženců, odpověděli: „Když ho Panna Maria tak vroucně doporučovala, kdekoliv se zjevila, nezdá se ti, že by to měl být pro nás zvláštní důvod?“ Sestra Lucie nás ujišťuje, že v tomto neklidném světě „by nás Panna Maria zahrнула zázraky, kdyby se všichni každý den modlili růženec.“

Jak mnoho můžeme získat, jestliže se shlukneme kolem naší drahé Matky a Královny a spojíme se s ní požehnaným řetězem růžence. Udělejme to. Usilujme o to každý den, nejen jakkoliv, ale podle našeho jediného a nejdražšího vzoru: podle světců. Od nich si vyprošujeme milost, abychom pochopili hodnotu růžence, krásu růžence a jeho moc. Vyprošujeme si od nich sílu, abychom se ho modlili denně věrně a se synovským srdcem.

ŘETĚZ SPÁSY

Může se to někomu zdát neuvěřitelné, ale velký mystik a učitel církve svatý Alfons pokládal spásu své duše za závislou na pobožnosti svatého růžence. V pozdním věku si jednou večer nemohl vzpomenout, zda se už modlil své růžence. Ptal se bratra, který o něho pečoval, a ten odpověděl: „Myslím, že jste se je modlil.“ Ale svatý Alfons naléhal: „Myslíte, myslíte, ale jste si tím jist? Nevíte, že na této pobožnosti závisí moje spása?“

Intuice spásné síly růžence přivedla Michelangela k tomu, že ve svém nejslavnějším díle, Posledním soudu v Sixtinské kapli, zvěčnil růženec jako řetěz spásy. Na velké fresce po pravé straně majestátní postavy Soudce Ježíše mezi blaženými dušemi, které vystupují do nebe, jsou duše, které tam jsou vytahovány pomocí řetězu růžence, kterého se pevně drží.

Jiný obraz o růženci jako „provazu“ spásy viděl ve svých viděních svatý Jan Bosco. Velký jedovatý had se chystal vrhnout na svou oběť, ale byl spoután smyčkou silného provazu. Smyčka ho stiskla a usmrtila. Pak byl provaz uložen do skříňky. Když pak skříňku otevřeli, provaz vytvářel slova *Ave Maria*. Svatý Jan Bosco to vysvětloval takto:

Had představuje ďábla. Smyčka je Zdrávas Maria a provaz je růženec, ten je opakování Zdrávas Maria, které poráží všechny ďábelské síly.

Také papež Hardián VI. tvrdil, že růženec je bič na ďábla. Jsou to stále aktuální slova všemohoucího Boha: *Ona rozdrť tvou hlavu* (Gn 3,15). S růžencem v ruce můžeme zvítězit nad temnými silami, jako jsou vášně, nebezpečí všeho druhu, pokušení, která nás přepadají v každé době a na každém místě.

(Pokračování – převzato z časopisu Světlo)

Pokud již dnes postavíme svůj život na bezpečnější základ, zvládneme pak ve stáří přijmout sami sebe...

(Anselm Grün)

Rozzehnat se se životem, zemřít v pokoji může jen ten, kdo svému životu zehnal už dříve. Zhoubný strach ze smrti přichází, pokud nemilovaný život náhle stojí před námi s celou svou tíhou. Ten, kdo je schopen vzdát chválu Bohu tváří v tvář smrti, zehná celému svému životu a staví se pozitivně ke všemu, co na tomto světě prožil. Může s požehnáním opustit vše dočasné a směřovat k Boží věčnosti.

Ve stáří se jasněji a jednoznačněji ukazuje, zda člověk sám sebe skutečně přijal. Mnozí nemají se sebezpřijetím problémy, dokud jsou úspěšní, potřební, oblíbení a obklopeni zájmem. Jakmile si jich ale nikdo nevšímá, začínají si stěžovat a litovat se. Je zřejmé, že dosud sami sebe nepřijali. Vybuodovali své postavení, a tím pádem i pocit vlastní hodnoty, na uznání druhých.

Ve svém stáří zvládneme přijmout sami sebe jen tehdy, pokud postavíme svůj život na nějaký bezpečnější základ, a tím základem je Bůh. Autor žalmu 71 je schopen sebezpřijetí, protože vidí svůj život v Božím světle. Staří lidé však často hledí na svůj život jen skrze černé brýle. Vidí jen to, čeho se jim v životě nedostalo nebo nedostává právě teď.

Autor žalmu 71 naproti tomu nepřijímá jen svou minulost, ale říká ano i své současnosti: „Bože, učils mě od mého mládí, až dosud hlásám tvé podivuhodné činy“ (Žl 71,17). Vědomě se nechával celý život vést Bohem a i dnes velebí Boha za jeho zázraky. Není upnutý na skutečnost svého stáří: nevšímá si úbytku svých sil, narůstající osamocení, toho, že přestává „být in“. Spíše se snaží vnímat, že i dnes Bůh koná zázraky. Pozoruje, jak Bůh v jeho životě jedná, a vypráví o tom. Je Božím zázrakem, že může každý den vstát, že může vidět a slyšet, cítit a mít chuť, něžně se dotýkat lidí a věcí. Vidí úžasné divy, které Bůh působí ve svém stvoření, zakouší krásu kultury a umění – v okouzující hudbě či nádherném obraze. Neignoruje své stáří, ale nehledí do budoucnosti s obavami. Spíše prosí Boha: „Ani v stáří a šedinách mě, Bože, neopouštěj.“

Zpracováno podle knihy: Umění stárnout, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Převzato z www.vira.cz

Můj dědáček pásl s kardinálem Trochťou krávy, říká nový salesián Jan Fojtů

- Narozen 1979.
- Pochází z Valašských Klobouk a má tři sourozence – bratra a dvě sestry.
- Vystudoval Lesnickou a dřevařskou fakultu v Brně, obor Krajinné inženýrství.
- Před vstupem k salesiánům pracoval na Pozemkovém úřadě ve Zlíně.

První řeholní sliby v salesiánské společnosti složil v neděli 15. srpna 2010 Jan Fojtů, pocházející z Valašských Klobouk. Spolu s Jendou složili své první sliby také dva slovenští novici, Vladimír Plášek a Ján Straka. Slavnost se konala v kostele sv. Jana Evangelisty v Popradě - Vefkej, kde je sídlo společného slovensko - českého noviciátu, v den slavnosti Panny Marie Nanebevzaté a ve výroční den narození sv. Jana Boska (1815).

Hlavním celebrantem slavnostní mše svaté byl slovenský provinciál Karol Maník a kazatelem jeho český kolega Petr Vaculík.

V pátek 16. srpna pak vstoupilo do dalšího ročníku noviciátu pět mladých mužů. Bohužel mezi nimi tentokrát není nikdo z Čech..

Kde ses seznámil se salesiány?

Se salesiány jsem se seznámil ve Zlíně v roce 2004, když jsem tam našel práci. Protože jsem bydlel nedaleko salesiánského kostela na Jižních Svazích, začal jsem tam chodit na „úterní mše s přednáškou“. Trvalo mi ale ještě dost dlouho, než jsem se se salesiány seznámil osobněji. Asi až po roce a půl jsem začal chodit nejen na úterní mše, ale i dolů pod kostel do klubu pro mládež. Teprve tam začaly vznikat i osobní vztahy se salesiány a dobrovolníky, kteří tam pracovali. Když jsem byl na vysoké škole v Brně, tak jsem asi třikrát za celá studia zašel k salesiánům do Žabin... Teď před sliby jsem si ale vybavil, že úplně poprvé jsem slyšel o Donu Boskovi mnohem dřív, když jsem byl ještě na druhém stupni základní školy. Na chatě Potápka nad Potečí u Valašských Klobouk jsem viděl takový perokresbový obrázek Dona Boska a ptal jsem se tatky, kdo to je. Řekl mi, že to byl kněz, který se věnoval mládeži. Ale to bylo opravdu letmé setkání a trvalo dalších 13 let, než jsem salesiány potkal.

Kdy tě napadlo stát se salesiánem?

Nebylo to v jednom okamžiku, ale vlastně to tak uzrávalo v průběhu dvou let 2006 – 2008, když jsem se začal u salesiánů zapojovat jako dobrovolník v klubu pro děti a mládež.

Co na tvoje rozhodnutí říkali doma?

Doma to tak nějak vstřebávali postupně. Když jsem byl rok jako dobrovolník na plný úvazek v rámci programu Cagliari a už jsem bydlel v komunitě ve Zlíně, tak jsem jim toho vlastně moc neřikal. Ale tím se nechlubím, ale prostě doma toho moc nevěděli. Ale když jsem byl v noviciátě v Popradě, tak jsme měli pěkný rozhovor s mamkou, tatínek už nežije. A věděl jsem, že mám její podporu. Ale ne v tom smyslu, že by skákala metr vysoko štěstím, že ze mě bude „panáček“, ale prostě taková podpora mamky, která vždycky chce, aby její dítě bylo šťastné. Taky mi z legrace říkala, že na druhou stranu by si uměla i představit, že bych se vrátil na Valachy. Vhodné nevěsty měla taky v merku... Ale asi všeobecně se spíš ty první dva roky dost divili, protože jsem předtím tolik do toho kostela „nešel“, jak se vyjádřila moje starší sestra.

Chceš být knězem nebo pracovat jako koadjutor? A proč?

Sliby jsem skládal jako salesián – kandidát kněžství, takže dá-li Pán Bůh, chtěl bych být salesián kněz. Ale taky se to během let vyvíjelo. Napřed jsem prostě nějak šel za tím, že mám být knězem. Potom jsem si víc uvědomoval, že pokud člověk chce být salesiánem, tak to je to první, čím by se měl snažit být, a až na druhém místě je, jestli slouží jako salesián kněz nebo laik – koadjutor. Obojí je důležité a salesiáni budou salesiáni, když mezi nimi budou kněží i koadjutoři. Nejvíce jsem se nad tímto rozhodnutím asi zamýšlel v noviciátě. I když říkám, že jsem se rozhodoval a rozhodl, podstatné je, že je to Pán Bůh, kdo tě někam volá. Takže asi nemám úplně rozumové důvody, proč zrovna salesián - kněz, ale vydal jsem se na tuto cestu.

Co tě oslovuje na Donu Boskovi a salesiánech?

Hlavně za ten poslední rok v noviciátě, a také díky květnové pouti na místa, kde žil Don Bosco, mě vyvstalo před očima, že Don Bosco vzešel úplně z normálních podmínek, z míst, která nebyla nějak výjimečná. Přesto po něm zůstalo dílo, které si dovolím nazvat nenormální – v tom smyslu, že je na něm vidět, že vzniklo jako spolupráce člověka a Pána Boha. To se mi na Donu Boskovi líbí, že na místo, kde žil, do konkrétních podmínek se mu podařilo donést Boha. Toto asi obdivuji i na salesiánech, kterým se to nějakým podobným způsobem podařilo v minulosti i nyní.

Máš nějaký vzor mezi českými salesiány?

Ignác Stuchlý. Když člověk čte o tom, jaké to bylo v začátcích českých salesiánů, je to síla. Někdy to bylo hodně těžké, ale Staříček dřel. A přitom skromné, bez nějakého upozorňování na sebe – to se mi na něm líbí. Potom je to kardinál Štěpán Trochta, tam taky člověk jenom může v tichu žasnout. Kromě těchto dvou si uvědomuji vděčnost za všechny salesiány, kteří tu vydrželi i během komunismu a mnozí taky hodně vytrpěli, bez nich bychom tu nebyli. Z českých salesiánů mám ještě jednoho, kterého taky prosím o přimluvy, a to je Václav Doležal starší, který odešel z Čech do Itálie v roce 1924 v jedné z prvních českých výprav. V té době bylo velké misionářské nadšení a on odjel do San Salvadoru, kde působil celý život. Byl to strýc mojí maminky.

Pocházíš kousek od rodiště kardinála Štěpána Trochty, znal jsi jeho osud před vstupem k salesiánům?

Věděl jsem, že pochází z Francovy Lhoty a že si toho hodně vytrpěl od nacistů i komunistů. Ale víc jsem toho nevěděl. Matně si pamatuju, že náš dědáček vyprávěl, že

spolu pásli krávy, protože byli přibližně stejný ročník. Dědáček pocházel z vedlejší dědiny, Horní Lideč. Ale nevím, jestli je to pravda, nebo jenom takové dědáčkově rčení, kterým chtěl říct, že vyrůstali ve stejných podmínkách ve stejné době a nedaleko od sebe. Ale možná bych to mohl vyprávět, ne? Že můj dědáček pásil s kardinálem Trochou krávy...

Letos nenastoupil do noviciátu žádný Čech. Cítíš se jako „poslední mohykán“? A co bys vzkázal klukům, kteří zvažují možnost stát se salesiánem?

Je fakt, že jsem klukům v noviciátě říkal, že zažívám rozpor v tom, jestli se mám modlit za nová povolání, nebo ne. Protože takto jsem opravdu takový poslední mohykán, a když už nic jiného, aspoň tím by mohl člověk vejít do učebnic dějepisu (smích).

A co bych vzkázal klukům? Asi to nebude nic zvláštního, ale aby dělali poctivě, co teď právě mají dělat (ať už studují nebo pracují), aby měli někoho, s kým si o tom můžou pravidelně popovídat, a aby se modlili a prosili o stále větší lásku k Pánu Ježíši. Vypadá to jednoduše, ale přináší to své plody, ať už jejich rozhodnutí bude jakékoli.

Jiří Kučera

(Převzato ze Salesiánského magazínu 5/2010)

ČINNOST CENTRA PRO RODINU V ROCE 2010

Dne 14. 10. 2010 bylo zaregistrováno MV ČR občanské sdružení **Centrum pro rodinu Valašské Klobouky o.s.** Toto sdružení vzniklo především pro finanční podporu děkanátního Centra pro rodinu, které zřídilo olomoucké arcibiskupství v roce 2005 jako pobočku Centra pro rodinný život Olomouc.

Příprava snoubenců na manželství:

Příprava na manželství je určená snoubeneckým pářům, které se rozhodly vstoupit do manželství. Probíhá v rámci kurzu, který obsahuje pět setkání na různá témata. Kurzy probíhají v různých farnostech našeho děkanátu, několikrát za rok. během roku proběhlo 6 kurzů po 5 setkáních na předem daná témata kurz probíhá ve třech farnostech děkanátu (Val. Klobouky, Brumov, Luhačovice) letos kurz absolvovalo celkem 100 snoubeneckých párů z celého děkanátu (200 osob)

Kurz Manželské večery

Je určen pro všechny manželské páry, které chtějí budovat pevný a trvalý vztah. Probíhá v osmi dvouhodinových setkáních, vždy jeden den v týdnu, po dobu dvou

měsíců. Manželé spolu prožijí příjemný večer, kdy si mohou v soukromí a klidu popovídat o důležitých otázkách, na které ve spěchu všedního dne nezbyvá čas.

- proběhly 2 kurzy
- jarní kurz proběhl na Vsetíně, podzimní ve Val. Kloboukách
- obou kurzů se zúčastnilo 19 manželských párů (38 osob)

Kurz Respektovat a být respektován

Je to kurz výchovných a motivačních postupů a komunikačních dovedností široce použitelných při výchově dětí ve škole i v rodině i v komunikaci dospělých mezi sebou. Kurz je určen pro učitele MŠ, ZŠ, SŠ, vychovatele, rodiče a všechny zájemce, kteří se snaží o partnerský, respektující přístup k ostatním. Rozsah kurzu byl 30 hodin (7 seminářů po 4 výukových hodinách).

- proběhl 1 kurz v ZŠ ve Val. Kloboukách
- kurzu se zúčastnilo 30 pedagogů a rodičů

Kurz BUDIŽ pro křesťansky zaměřené maminky

Kurz BUDIŽ - budování identity ženy nabízí příležitost k práci na osobním růstu a budování zdravého sebevědomí, vzdělávání v otázkách péče o partnerský vztah v každodenních nárocích, nácvik způsobů seberealizace a dalších komunikačních technik v rodině i profesním životě. Odpovídá na otázku, jak přistupovat k mateřství jako životní příležitosti.

- 1 kurz proběhl v Brumově při MC Malenka
- kurzu se zúčastnilo 11 maminek

Kurz efektivního rodičovství

Cyklus osmi setkání pro rodiče, kteří chtějí dobře a efektivně vychovávat své děti, nabídka praktického přístupu k řešení vztahů rodič – dítě. Témata: *Pochopení chování dítěte, Sourozenecké konstelace, Povzbuzování, Komunikace, Naslouchání a sdělování, Přirozené a logické důsledky jednání a Rodinné schůzky.*

- 1 cyklus jsme realizovali ve Valašském Meziříčí
- zúčastnilo se asi 14 rodičů

Duchovní obnovy

Jednodenní duchovní programy pro manžele a pro mládež slouží k zastavení se a vytrhnutí z každodenního stereotypu, ale také k odpočinku a nabrání nových sil jak tělesných, tak především duchovních. Obnovu většinou vede nějaký pozvaný kněz.

- proběhly 2 postní duchovní obnovy, obě vedl P. Jan Balík z Prahy
- pro mládež v Brumově, účast 69 osob
- pro manžele ve Štítně N/Vl., účast 50 - 60 osob

Letní tábory pro děti

Každoročně pořádáme tábory pro děti z farnosti i děkanátu. Jeden týden nabízíme pro školáky program na farním dvoře od osmé do šestnácté hodiny, druhý týden je

klasický tábor pro děti školního věku s celotáborovým programem na k tomuto účelu vhodné chalupě nebo faře.

- prázdninové povyražení na faře – účast 50 dětí
- letní tábor v Sidonii – 25 dětí

Misijní putování

Misijní putování je čtyřdenní zakončení roku misijního snažení Misijního klubka ze Studlova. Děti si hrami a soutěžemi připomínají prostředí a životní podmínky dětí v misijních oblastech a samy se učí ve společenství kamarádů nemyslet jen na sebe.

- pobyt se uskutečnil na faře ve Val. Kloboukách – účast 20 dětí

IN – víkend

Je pobyt pro dívky od 12 do 15 let, inspiraci je časopis In, podle kterého je vytvořen program: hry, povídání, tvoření, pohyb, zamyšlení, modlitba, móda, image,...

- víkend se uskutečnil na faře v Hošťálkové
- účast: 20 dívek

Interaktivní výstavy

Cílem interaktivních výstav je vhodně a zajímavě doplnit učivo základních škol a všeobecné znalosti a pobavit nebo příjemně strávit volný čas. Výstavy se skládají z textové a interaktivní části. Skrze interaktivní část jsou děti i dospělí "vtáhnuti" do tématu výstavy, plně zde funguje Komenského "škola hrou". Právě pro tento princip jsou výstavy oblíbené, děti se na nich nenudí, všechno si mohou vyzkoušet. Do pracovního katalogu si návštěvníci zapisují odpovědi nebo dávají razítka za splněné úkoly. Součástí výstav je také výklad průvodce, který na závěr může s návštěvníky vyhodnotit vyplněné katalogy. Výstavy pořádáme ve spolupráci s Klubem ÁMOS Centra pro rodinu a sociální péči Ostrava a Městským muzeem Val. Klobouky.

- po dobu dvou měsíců jsme realizovali 2 výstavy
- Dny hlavočlánků – počet návštěvníků: 810
- Pojdte si hrát s panem malířem Paulem Klee – počet návštěvníků: 568

Pravidelně se scházela tato společenství:

- Modlitby matek – jednou za měsíc
- Společenství manželů – dvakrát za měsíc

DALŠÍ JEDNORÁZOVÉ AKCE CENTRA

Farní ples – pro 200 lidí je příležitostí ke společenskému i kulturnímu vyžití, nechybí ani tombola a kulturní program.

Farní den – neformální setkání farní rodiny na farním dvoře s opěnkáním, hudbou, divadelním přestavením Vítů Marčička, programem pro děti,...

Hromniční poutě matek do Šternberka se zúčastnilo 53 maminek z několika farností našeho děkanátu. Je spojena s duchovní obnovou a odevzdáním dětí do ochrany Boží a P. Marie.

Pout' rodin na Kopeček u Olomouce v rámci Týdne pro rodinu se nesetkala s velkým zájmem. Přestože byla pout' sponzorovaná a cena velmi výhodná, zúčastnilo se jen 8 rodin s dětmi.

Misijní den v KD Klobučan s misijním programem ředitele TV Noe P. Leošem Ryškou a kulturním programem Misijních klubek.

CENTRUM PRO RODINU DÁLE VYVÍJÍ PŘEDNÁŠKOVOU ČINNOST NA ŠKOLÁCH

Řada **přednášek a besed** pro děti a mládež na základních a středních školách nebo v různých skupinách a společenstvích:

- Prosociálnost a světová náboženství
- Mláď = příprava na lásku
- Chodíme spolu
- Vztahy v rodině
- Jak si nenechat ublížit
- Dospívání, plodnost muže a ženy
- Beseda o adopci na dálku
- Image nebo charakter
- Život v mediální džungli
- Pohoda, klídek, tabáček
- Jak správně naložit se svými penězi
- Jak se stát dobrým kamarádem
- Jak správně využívat počítač a televizi

a další.

V roce 2010 proběhlo 28 hodin těchto přednášek a besed pro 298 žáků základních škol v našem regionu.

Spolupráce se školami

- zajištění Orientačních dnů a adaptačních pobytů v DIS Fryšták, které pomáhají stmelovat kolektiv a učí vzájemně spolupráci.
- zprostředkování přednášek s preventivním programem, např.: Sex, AIDS, vztahy s T. Řehákem, Život v závislosti s R. Povalou, a jiných
- pomoc při organizování projektu Adopce na dálku

Vstupy do škol

Tento program je nabídkou pomoci vyučujícím společenských vědních oborů při výuce témat, která se svými obsahy týkají křesťanství, náboženství a tradic z toho plynoucích. Svoji činností chceme přispívat k porozumění křesťanství jako součásti kultury evropského civilizačního okruhu a k vytváření postojů tolerance a respektu v souladu s principy života v demokratické společnosti.

Nabídka témat: Vánoce, Velikonoce, Dušičky, Sv. Václav, Cyril a Metoděj, Bible,...

Děkuji za obětavou práci všech dobrovolníků a spolupracovníků, kteří se zapojili do jednotlivých akcí a programů Centra. Bez těchto nezištných pomocníků by práce Centra nemohla fungovat. **Všem jim patří upřímné Pán Bůh zaplat!**

Marie Vaňková

MANŽELSKÉ VEČERY

Centrum pro rodinu Vás srdečně zve na kurz Manželské večery, který začíná 23. února 2011 a bude pokračovat každé úterý až do 13. dubna v 8 setkáních nad tématy, na která ve spěchu dnešního dne nezbývá čas (např.: pevné základy, umění komunikace, řešení konfliktů, síla odpuštění, dobrý sex, láska v akci,...). Soukromí každého páru je respektováno, sdílení s jinými není součástí kurzu!

Kurz je určený pro všechny manželské páry, které chtějí budovat a udržet pevný a trvalý vztah. Nezáleží na tom, zda jste na začátku svého manželství, nebo už máte za sebou kus společné cesty, ani na tom, jestli procházíte náročným obdobím, máte potíže, nebo prožíváte manželství bez problémů. Kurz je určen všem, kdo chtějí investovat do svého vztahu.

Kurz se koná v malém sále KD Klobučan. Každý večer začne v 19.00h a trvá asi 2 hodiny. Kurz je poskytován zdarma. Manželský pár platí pouze 16 večeří, příručky účastníka a částečně nájem sálu.

Cena tedy pro jeden pár činí 1500,- Kč a je třeba ji zaplatit nejpozději první večer kurzu.

Za závaznou přihlášku považujeme osobní nebo telefonické přihlášení, popř. e-mailem, nejpozději do 20. února.

Teč: 732 127 091, e-mail: ceprovalk@seznam.cz

FARNÍ KNIHOVNA INFORMUJE ...

Fond naší farní knihovny se obohatil o další zajímavé knižní tituly:

Centrální fond

- Barbaric, *Modli se srdcem*. Olomouc 1995
 Bukovská, I.: *Šimon v říši filozofů*. Svitavy 1999
 Dietl, J.: *Nemocnice na kraji města*. Praha 1988
 Dohnal, F.: *Svatý Václav*. Olomouc 1941
 Dorážka, L.: *Panoráma populární hudby 1918-1978*. Praha 1981
 Dorážka, L.: *Panoráma jazzu*. Praha 1990
 Erben, V.: *Denár v dívčí dlani*. Praha 1980
 Formánková, M.: *Nikdo není dokonalý*. Praha 2003
 Giuliano, G.: *Paul McCartney*. Olomouc 1994
 Halík, T.: *Prolínání světů*. Praha 2006
 Galandauer, J.: *František Ferdinand d'Este*. Praha 1993
 Chaloupecký, V.: *Cesta českého kněze pod sekeru*. Praha 1947
 Jirásek, A.: *Temno*. Praha 1985
 Kadlec, J.: *Svatý Prokop*. Řím 1968

- Kadlec, V.: *Podivné konce našich prezidentů*. Praha 1991
 Krejza, M.: *Sv. Terezie z Liseux*. Praha 1947
 Lenz, A.: *Rozjímání a výklady o litanii loretánské*. Praha 1889
 Matka Tereza: *Myšlenky na každý den*. Praha 1997
 Merell, J.: *Úvod do četby Nového zákona*. Praha 1947
 Pelikán, A.: *Hra o duši*. Praha 1940
 Renč, V.: *Popelka nazaretská*. Praha 1969
 Siliotti, T.: *Tajemná místa starověku*. Čestlice 2009
 Viros, M.: *Osudy zlatých pokladů*. Praha 1989
Regionální fond
 Hrdoušek, V.: *Bílé Karpaty*. Uh. Hradiště 1999
 Mikeska, Z.: *Hledání vody*. Val. Klobouky 2007
 Příkryl, J.: *Z bojů za svobodu na jihovýchodní Moravě*. Gottwaldov 1984
Fond periodik
 Archa 1930
 Kalendář Svazu katolických žen a dívek na rok 1938
 Panorama 1936-1938
 Rodinný život 2010
 Světlo 2011
 Vinice Páně 1936
Těšíme se na vaši návštěvu.

Radim Častulík

Obvazy pro malomocné

Díky obětavým pletářkám jsme mohli začátkem prosince poslat 385 obvazů pro malomocné. Všem pletářkám Pán Bůh zaplať!
 Podle nového sdělení se nemusí počítat počet vroubků, ale délka volně položeného obvazu má být 130 - 150 cm. Stále je možné získat levnou přízi v výroby. Pro zajímavost - od doby, kdy obvazy pleteme, jsme přispěli malomocným 1947 obvazy

Anna Fojtů

Známky a mince

Stále také sbíráme použité poštovní známky pro misijní účely. Na faře již máme šest krabic se známkami České republiky, ale i starší československé, tak i ze Slovenska a dalších 69 zemí světa, třeba i Hong-Kongu, Brazílie, Indie, Kyrgyzstánu, Gibraltaru...
 V dubnu je povezu do Brna, odkud poputují do německého Kolína nad Rýnem, kde je bratři benediktýni odborně odlepí a nabídnou na filatelistických burzách. Výtěžek jde na podporu misii. Budeme sbírat stále, ale teď do konce března můžete ještě donést do této sbírky, co máte doma.
 Stejně tak můžete do nedělních sbírek v kostele házet i již neplatné mince slovenské a ostatních zemí EU. Tyto mince předáváme na podporu duchovního centra bl. sestry Restituty v Brně-Lesně. Tuto sbírku vyhlásili po celé republice a oni potom, jak mi řekl tamní farář P. Hovéz, až nasbírají třeba kýbl těchto už neplatných mincí, pak se jim vyplatí s nimi zajet do patřičné národní banky a vyměnit je za platné peníze, potřebné pro stavbu tamějšího centra.
 Tak můžeme i tím, co už je pro nás bezcenné pomáhat jiným. Nás to nestojí nic a jiným to může pomoci.

P. Karel Janíček

REDAKCE DĚTEM

Ježíš a evropští světci Blahoslavená Matka Tereza

1. téma:

23. ODVAHA JÍT DO NEZNÁMA

Matka Tereza, vlastním jménem Agnes Bojaxhiuová se narodila v roce 1910 ve Skopje (v současné Makedonii). Pocházela z měšťanské rodiny, která se zabývala obchodem. Rodina Bojaxhiuových tak patřila mezi ty bohatší. O peníze neměli nouzi. Měla dva starší sourozence: sestru Age a bratra Lazara. Doma jí říkali GONXHA, což znamená poupě. Jako malá byla baculatá, milá a rozumná dávenka. Když otec náhle zemřel, rodině nastaly zlé časy. Přesto nezapomínali pomáhat lidem, kteří byli ještě chudší než oni sami. Agnes tak byla vychovávána k štedrosti a především k lásce k Bohu.

Už ve 12 letech poprvé pocítila touhu stát se řeholnicí. Dozvěděla se, že v Bengálsku (v Indii) působí řád řeholnic sester, které pracují ve školách a starají se o vzdělání těch nejchudších. Rozhodnutí pro odchod do řehole nebylo vůbec jednoduché. Agnes si uvědomovala, že jí státní úřady už možná nedovolí vrátit se a navštívit své nejbližší. Blížila se druhá světová válka. Přesto vnímala zvláštní touhu zachraňovat duše v misích, podobnou jako sv. Terezie z Lisieux. Rozhodla se následovat Krista životem misionářky mezinárodního řádu Loretánských sester. Odecestovala do Indie do města Dárdžilingu. Přijala řeholní jméno sestra Tereza po vzoru sv. Terezie z Lisieux.

Příjit do cizího a odlišného prostředí pro ni bylo velmi obtížné. Nejprve se musela začít učit anglicky a některý z indských jazyků, aby se mohla domluvit s místními obyvateli. Musela snášet velké horko, na které nebyla zvyklá. Nebyla však smutná. Věřila, že když něco pro Boha ztrácí, může ho chválit, protože on ji nenechá strádat, ale dá jí všechno, co bude potřebovat.

Po devíti letech života v loretánském řádu složila věčné sliby. Podle zvyku loretánského řádu jí od té chvíle náleželo oslovení: „Matka Tereza.“

Každý z nás se v životě dostane do situace, kdy stojí před krokem do neznáma. Víme, že ten krok musíme udělat, ale se strachem stojíme a bojíme se vykročit. To může být

situace, kdy měníme bydliště a čeká nás spousta nového – nová škola, kamarádi, byt. Nebo se rozhodujeme pro další studium, pro své budoucí povolání,...

Většina lidí uvažuje tak, že srovnává, co ztrácí a co získává. Často všichni míváme strach, že o něco přijdeme, že něco ztratíme – kamaráda, prveství ve třídě, oblíbenost u paní učitelky, odměnu... Matka Tereza se nebála. Pán Ježíš ji volal do neznáma. Neznala řeč, neznala místní lidi, neznala zemi a její zvyky. Věděla, že ztrácí kontakt s rodinou, kterou už možná vůbec neuvídí. Nezalekla se.

Chytila se Pána Ježíše za ruku a šla. Když i já mám v srdci Pána Ježíše, držím se ho za ruku, co se mi může stát? Kdo mi může ublížit?

2. téma:

24. OSLOVENÁ LIDSKOU BÍDOU, DŮVĚRA A TRPĚLIVOST

Ve škole loretánských sester působila Matka Tereza nejprve jako učitelka zeměpisu a dějepisu, později jako ředitelka. Vzdělávala se zde děvčata z nejlepších kalkatských rodin. Prostředí školy bylo krásně upravené, školní dvůr zdobil uprostřed velký pěstěný trávník.

Škola a klášter, do kterého Matka Tereza přišla, ležel v jedné z nejlidnatějších a nejspínavějších čtvrtí, s osklivými továrnami a hromadami odpadků, které silně zapáchaly. Zde žili ti nejchudší z chudých. Když Matka Tereza vycházela do těchto ulic, bývala velmi znepokojena tím, co viděla. Na vlastní oči spatřila hroznou lidskou bídu. V jejím životě nastal zvrát 24. května 1946, kdy při cestě do Dárdžilingu, na svazích Himalájí, kam odjžděla léčit si svou tuberkulózu, ji při cestě vlakem přímo uhodila do očí bída chodících a pocítila povolání zcela se věnovat službě chudým. Pochopila, že její místo v Indii není ve škole, ale mezi chudými na ulici.

Matka Tereza se obrátila na své představené a žádala o možnost pracovat s chudými a nemocnými jako řeholnice. K tomu však potřebovala nejen souhlas představených, ale i svolení Svatého otce. Spousta spolusester a přátel ji od jejího počínání zrazovalo.

Matka Tereza se znovu s důvěrou obrátila na Pána Boha. Mnoho se modlila, aby plnila vůli Boží, ne tu svou. Svolení opustit klášter stále nepřicházelo. I představení hledali a modlili se, aby poznali, odkud rozhodnutí a přesvědčení Matky Terezy přichází. Zda je to opravdu Boží vnuknutí. Její duchovní vůdce jí zakazoval na to jen myslet, doporučil jí vše zcela odevzdat Bohu. I to byl možný způsob, jak prozkoumat její povolání.

S důvěrou, trpělivě a dychtivě čekala na konečné rozhodnutí. Dočkala se. Dostala souhlas. Mohla odložit hábit, opustit klášter, ale zůstat přitom řeholnicí. Měla tenkrát pouze tři sáří a pětirupiovou bankovku (2,25 Kč).

Matka Tereza byla velmi oslovena lidskou bídou. Stačilo vyjít za brány školy a kláštera. Neuzavřít se ve svém „minisvětě“, kde je všechno uklizené a krásné. Kolik lidské bídy může denně vidět každý z nás? V naší zemi sice nelezí nemocní ve špinavých uličkách, neumírají běžně lidé hladem. Ale jsou chudí jinak. Čin dál víc lidí trpí velkou chudobou, protože nemají a neznají ten největší poklad – Pána Ježíše. Naši kamarádi, sousedé, spolužáci, příbuzní... I ti jsou chudí a čekají na naši pomoc. A Pán Ježíš se i tebe ptá: „Ty nepomůžeš? Ty odmítneš?“ Přemýšlej, co bys pro tyto chudé kamarády a spolužáky mohl udělat, aby poznali něco z bohatství Boží lásky.

3. téma:**25. OBĚTAVOST, ČINNÁ (aktivní) MILOSRDNÁ LÁSKA MATKY TEREZY – starost o chudé**

Matka Tereza navštěvovala ošetrovatelský kurz, aby byla dobře připravena na své nové povolání. Potřebovala si doplnit základní znalosti z ošetrovatelství a lékařství.

Pak se ihned pustila do práce. Začala pracovat mezi chudými obyvateli jedné chudinské kalkatské čtvrti. Zde nebyla nemocnice, lékárna, ani škola. Matka Tereza začala vyučovat. Neměla nic. Ani místnost, ani tabuli, ani křídlo či břidlicové tabulky, natož kousek papíru. Začala s pěti malými ušmudlanými dětmi. Vzala klacek a kreslila jím na zem, kde děti seděly. Děti postupně přibývalo. Všechny byly špinavé, nepořádné, ale velmi šťastné. Dobrodinci Matky Terezy přinášeli břidlicové tabulky, knihy, židle, stůl. Začátkem nového roku počet žáků překročil padesátku.

Matka Tereza nevyňšlela plány, přehledy a školení. Vždycky před sebou viděla člověka, který něco potřeboval. Nejprve začala s domácími návštěvami u nemocných. Tuberkulóza a malomocenství se zde velmi rozšířily. Když viděla trpícího člověka na ulici, neptala se na jeho původ, náboženství, příbuzné, ale okamžitě hledala způsob, jak mu pomoci. Když měla před sebou podvyživené dítě, nevyňšlela plán, jak vyřešit podvýživu v celé zemi, ale tou nejkratší cestou sehnala dítěti jídlo.

Když byla mladá, myslela si, že jejím hlavním úkolem je obracet lidi na víru. Později zjistila, že jejím hlavním úkolem je mít druhého rád. Každého, bez rozdílu. Při modlitbě slyšela Ježíšovu výzvu: „Pojď, dones mě do děr, kde žijí chudí! Pojď, buď mým světlem!“

Svým spolupracovníkům často připomínala: „Pojďme udělat něco krásného pro Boha. A začít tady.“ Nevyčítala Pánu Bohu, proč tolik utrpení dopouští, kam se těm ubožákům ztrácejí. Říkávala: „Utrpení je Božím darem, jenž těm, kteří se starají o trpící, umožňuje ukázat svou lásku.“

Matka Tereza chtěla udělat něco krásného pro Boha. A začít právě tam, kde se nacházela. Na ulici, v chudinské čtvrti, mezi nejchudšími z chudých. Slyšela, jak ji Pán Ježíš zve k tomu, aby byla Jeho světlem, které má donést tam, kam ještě nedorazilo.

A tak se Matka Tereza pustila do práce. Věděla, že nedokáže zachránit každého umírajícího, vyléčit každého nemocného tuberkulózou. Věděla, že nedokáže, aby se všechny děti z muslimských rodin staly křesťany. Pochopila, že to ani není její úkol. Jejím hlavním úkolem bylo: MILOVAT! KAŽDÉHO. S KÝM SE SETKÁ. Nejen slovem, ale opravdově, skutkem. Nebyla ta, která by pořádala školení, jak se starat o hladové. Šla a rozdělila se o svůj chléb nebo nějaké jídlo hladovému obstarala.

Pán Ježíš nechce po každém z nás, abychom odcestovali do misí. To není způsob, jak bychom si měli vzít z Matky Terezy příklad. Ale učit se milovat jako ona. Pojďme dělat něco krásného pro Boha. Doma pomoci rodičům, časem stráveným se sourozenci, nabídnutím pomoci spolužákům, malým příspěvkem na misie...

4. téma:**26. ZALOŽENÍ KONGREGACE, NOVÍ SPOLUPRACOVNÍCI, POTŘEBA SPOLEČENSTVÍ K REALIZACI BOŽÍHO DÍLA**

Matka Tereza nechtěla zůstat na práci mezi chudými sama. Věděla, že tolik práce, kolik kolem sebe viděla, nezvládne sama. Už nedlouho potom, co dostala svolení opustit klášter, se k ní připojila první dívka ochotná následovat Matku Terezu. V průběhu několika málo měsíců vzrůstal počet mladých žen, které byly odhodlány se k ní přidat. Měly jen prosté provizorní bydlení a bídné jednotvárné jídlo. Jejich řeholním oděvem se stalo podle vzoru Matky Terezy bílé sárí s modrými lemy a přišpendleným křížkem.

Musely hodně studovat, aby si doplnily základní ošetrovatelské znalosti. Každý den kromě neděle provozovaly sestry v dopoledních hodinách školu, odpoledne ošetrovnu.

Pravidelně navštěvovaly nemocné v rodinách a často neměly jinou možnost než pečovat o umírající tam, kde je právě našly, tedy na ulicích. I přes velké množství práce v žádném dni nechyběla máče svatá, společná a soukromá modlitba před Eucharistií. V denním řádu byla i krátká doba vyhrazená odpočinku a společné zábavě. Matka Tereza velmi dbala na dobré vztahy mezi sestrami. Byla si vědoma, že každé napětí a nedorozumění v sestřích uhasí plamen lásky, který by měly dávat chudým na ulici.

Matka Tereza zvolila pro svou kongregaci název Misionářky lásky. Hlavním heslem nové kongregace se stala slova Pána Ježíše na kříži: Žizním! Tento výkřik Pána Ježíše představuje jeho pláč po lidské lásce a přijetí. Svatý otec Pius XII. kongregaci schválil v roce 1950.

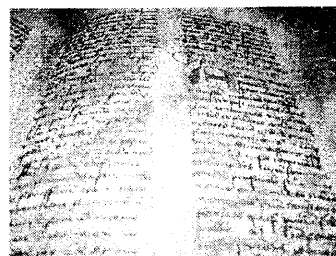
Ještě za jejího života se podařilo kongregaci rozšířit i mimo Indii. Brzy následovala místa po celém světě. Misionářky lásky zakládaly dětské domovy, azylové domy a domy pro bezdomovce.

Ke kongregaci dodnes patří i četný zástup spolupracovníků laiků, kteří se nerozhodli žít zasvěceným životem, ale podporují dílo Matky Terezy a podle svých možností pomáhají.

Matka Tereza dobře věděla, že síla a krása Božího díla je ve společenství. Nemůžeme být doma, ve farnosti „sólvi hráči“, kteří všechno nejlépe udělají sami, všechno sami vymyslí a vyřeší. Máme se učit spolupracovat, přizvat k práci ostatní, oslovit je.

Matka Tereza nikdy nezapomínala na modlitbu. I když měla mnoho práce, modlitbu nikdy nevynechala a neosídila. Když si sestry stěžovaly na množství práce a únavu, povzbuzovala je právě tím, aby nezapomínaly na modlitbu a na adoraci. Sám člověk nic nezmuže. Snažme se o spolupráci s kamarády a nezapomínejme na společnou modlitbu.

ZAJÍMAVÁ VÝSTAVA

Farní knihovna a farní úřad vás srdečně zve na výstavu *Kroniky a kronikářů*, která proběhne od 10. února do 15. dubna v boční kapli kostela Povýšení sv. Kříže. Těšíme se na vaši návštěvu.

Radim Častulík

Modlitby nemocných

Úmysl na únor: V pátek 11. února bude jako každý rok světový den nemocných. Budeme při bohoslužbách udělovat nemocným a starým bratřím a sestrám svátost pomazání nemocných. Modleme se v tomto měsíci za všechny, kteří nesou kříž nemoci a bolesti.

V měsíci lednu 2011 byli pokřtěni:

Milan Holba z Val. Klobouk
 Kristýna Gajdošová z Lipiny
 Alžběta Šobáňová z Tichova
 Jakub Struhař z Poteče
 Samuel Fryzelka z Val. Klobouk
 Filip Juřenčák z Brumova - Bylnice
 Laura Drábiková z Val. Klobouk

V měsíci lednu 2011 byli sezdáni:

Petr Šobáň z Polichna a Markéta Pazourová ze Zděchova

V měsíci lednu 2011 byli pohřbeni:

Anežka Čížová z Val. Klobouk, nar. 1950
 Ludmila Petrášová z Val. Klobouk, nar. 1968
 Vojtěch Slánský z Poteče, nar. 1921
 Jaroslav Maňas z Val. Klobouk, nar. 1943

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky Ročník 15. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113. PSC 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz
 Redakční rada: P. Mgr. Karel Janiček, P. Mgr. Marek Adamík, Jan Liška, Mgr. František Mikulčík, Veronika Mikulčíková, Antonín Polách. Náměty, příspěvky doručte na faru. Neprodejné, slouží pro interní potřebu farnosti. Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.